

Stockholm. Gernandts Boktr.-Aktieb.

N:r 3 (266)

Fredagen den 20 januari 1893.

6:te årg.

Prenumerationspris pr år:
 Idun med Modetidning och
 kolorerade planscher kr 9 —
 Idun m. Modet. utan kol. pl. » 7: 50
 Idun ensam » 5: —

Byrå:
 Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr.
 (Aftonbladets nya hus.)
 Prenumeration sker å alla post-
 anstalter i riket.

Redaktör och utgivare:
FRITHIOF HELLBERG.
 Träffas å byrån kl. 12—1.
 Allm. Telef. 61 47.

Utgifningstid:
 hvarje helgfri fredag
Lösnummerspris 15 öre
 (vid kompletteringar)

Annonspris:
 35 öre pr nonpareillerad.
 För »Platssökande» o. »Lediga platser»
 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
 Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad

Huldine Beamish, född Mosander. ("Edelweiss.")

O ljufva lott
 Att lefva blott
 För hvad man skönast skådat;
 Att offer bli,
 Men vissna i
 Det ljus man förebådat!
 Runeberg.

» Jag såg en under-
 skön ängel vandra
 af och an här på
 jorden, » förtäljer en öster-
 ländsk sagoberättare.
 » Han vidrörde de gamla
 — då blefvo de unga.
 Han trädde in till de fat-
 tiga — då blefvo de rika.
 Han talade till de sorg-
 tyngde — då strålade
 deras anleten af glädje.
 — »Hvem är väl denne
 härlige vandringsman?»
 sporde jag, och svaret
 löd: hans namn är *döden*. »

Ja, döden — förlös-
 ren, salighetsbringaren åt
 enhvar af desse utvalde,
 som, änskönt de från ofvan
 fått en hög maktfullkom-
 lighet sig förlänad, dock
 ödmjukt hörsammat Kristi
 betydelsefulla maningsord
 till lärjungarne: »Glädjens
 icke däröfver, att andarne
 äro eder underdånige, utan
 glädjens, att edra namn
 äro skrifna i himmelen.»
 (Luc. 10, 20).

När helst en sådan lju-
 sets härold, en vägrödjare
 för det godas, det heligas
 kommande gudsrike ned-
 lägger vandringsstafven,

då — det är ju vårt fasta
 kristna hopp — går den
 anförda sagans innebörd
 i en öfversvinneligt ljuf-
 lig uppfyllelse. Därför
 är *hon* nu för visso i
 öfvejordisk mening ung,
 rik, glädjestrålände, hon,
 sierskan, som förliden jul-
 afton härstädes utandades
 sin sista suck, omgifven
 af de sina, och hvilkens
 bild med det älskliga tyc-
 ket, med »gudagnistan» i
 blicken, i dag genom denna
 tidning för första gången
 framställes i det offent-
 liga. Hvem hon var och
 hvartåt hennes lifsgärning
 syftade, därom skola några
 antydningar här lämnas
 af en, som står i en out-
 plänlig tacksamhetsskuld
 till henne för andlig väg-
 ledning och flerårig tro-
 fast vänskap.

Huldine Beamish —
 känd i literära kretsar
 under sitt *nom de plume*:
 den enkla alplommans
 namn — föddes i Stock-
 holm d. 16 april 1836. För-
 äldrarne voro den frejdade
 kemisten, prof. Mosander,
 och hans maka, af holländsk
 härkomst, firad i det för-
 nämna sällskapslifvet som
 talangfull och spirituel
 samt därtill en skönhet
 af första rangen. Deras
 hem var på 1830—50-ta-
 len en af mötesplatserna
 för den tidens vittra och

Blott tvänne ömma bröst af lika kärlek brinna,
De nog en vrå på jorden finna,
Som rymma kan åt dem en koja och en graf.

B. LIDNER.

eleganta Stockholm. I hemmets sköte upp-
växte ungmön, föräldrarnes enda dotter. Till
hennes hade gått i arf från modern en blän-
dande fägring, från fadern, den allvarlige ve-
tenskapsmannen, högsinnet, den varma nit-
älskan för medmänniskors bästa och sanning-
sökarens spejande forskarelust. Tidigt kring-
svärd af giljare, räckte hon, tjugutvårig, sin
hand åt en utländsk friare, den irländske gods-
ägaren Richard Pigott Beamish. Detta ja-ord
var, enligt hvad det visade sig, ett för henne
ödesdigert misstag. En djupare andlig fränd-
skap mellan man och hustru — den enda säkra
grundvalen för varaktig äktenskaplig lycka —
saknades helt och hållet i detta giftermål.
Omsider skildes de två, efter en femtonårig
sammanlefnad, från hvarandra, ej genom juri-
disk skilsmässa, men på grund af en ömsesi-
dig enskild öfverenskommelse.

Nu, med återvunnen handlingsfrihet, griper
hon sig an med att lefva och verka i öfver-
ensstämmelse med de öfvertygelser i lifvets
högsta frågor, som efter hand mognat hos
hennes under föregående perioder af ett — så-
som hon själf beskrifvit det — så godt som
outhärdligt lidande, »ett som väger mellan döds-
kval och vansinne». Under de närmast följande
åren uppslår hon för längre tidskeden sina
bopålar i Paris eller andra storstäder, eller
vistas hon på vidsträckt resor i och utom
Europa; hon besöker Hellas' klassiska jord,
Egypten, Konstantinopel, Jerusalem och andra
orter i »det heliga landet». Härigenom samt
i följd af utländska släktförbindelser blef hon
under årens lopp en välbekant personlighet på
många håll utanför svenska landamären, in-
nerligt älskad, eldigt beundrad och uppuren
af talrika hängifna vänner. Alltid och alle-
stades fördes sådana af tillskyndelsen i hennes
väg. Begärligt lyssnande till hvad hon hade
att meddela flockades kring den madonnalika
resenären män och kvinnor af skilda samhälls-
klasser, trosbekännelser och bildningsgrader.
Furstar, statsmän, vetenskapsidkare, diktare,
konstnärer i bredd med salongslifvets drottning-
ar, klosterbröder, religionslärare såväl som de
praktiska värfvens män — se där hennes upp-
vaktning, hvarvt hon än styrde kosan i olika
länder och världsdelar. I hvarje samkväm blef
hon snart den personliga medelpunkt, som
spred till de öfriga närvarande sitt väckande,
värmande inflytande. I hvilket slags omgif-
ning hon än trädde in, gick det merendels så,
att hon kom, *sågs* och segrade.

Var man för egen del underkunnig om ar-
ten af hennes tjuvningskraft, fann man det
vara nästan själfklart, att det *måste* så gå.
Hvarför? Därför att hennes »charme» var
— då hon var rätt *sig själf* — väsentligen
likartad med den, som i det förflutna utstrå-
lade från en annan hugstor Kristi efterföl-
jerska i anda och sanning, en af medeltids-
kyrkans mest sympatiska »heliga», denna äng-
lalika Katharina af Siena, till hvilken »Edel-
weiss» blickade upp med brinnande, kärleks-
full vörnd. Mångfaldiga äro intygen om den-
na Katharinas hardt när oemotståndliga makt
öfver viljor och sinnelag. När en af Romas
påfvar betygar, att *ingen* samtalat med henne,
utan att därigenom hafva i någon mån blifvit »en
bättre människa»; när en protestantisk kyrkofi-

storer vidgår, att hon utöfvade på alla »en hem-
lighetsfull dragningskraft» till det goda — gif-
va ej dylika vittnesbörd en vink om en sär-
egen högre utrustning hos vissa särskildt be-
nådade? »*Hvit magi*», stark och sund »mag-
netism» eller något annat slagord af enahanda
kaliber skulle man antagligen nu för tiden i
sommiga läger vilja använda om ett sådant slags
inflytande på andra. Kristi apostel ger åt det
ett annat namn, ett som träffar hjärtpunkten:
»denna är segern, som öfvervinner världen: vår
tro!» Nåväl: Kristus-tron, som försätter hälleberg,
som adlar och stålsätter den eljes skröplige, denna
levande, segervissa tro låg till grund för hennes
personliga »magi», hennes kufvande, eggande,
luttrande makt öfver andra. Genom tro och
trostark *bön* införlifvad med *honom*, i hvilken
»all gudomens fullhet bodde lekamligen», blef
hon — »Edelweiss» — ett redskap att låta
för många uppgå ett klarare, fylligare ljus
öfver »den väg, som leder till lifvet.»

Välsignelser från de af henne vägleddes följ-
de henne i spåren. Då hon en vårdag sistlid-
na år nödgades slita sig lös från sitt älskade
Siena, där hon uppehållit sig ett par månader
under en resa i Italien, skildes en from kloster-
föreständerska i Katharinas stad från henne
med dessa afskedsord: »Jag skall bedja Gud,
att han måtte göra *er* till en ny Katharina.»
Stora hyllningsord; men — huru fatta deras
egentliga mening? Hon, till hvilka de ställ-
des, tolkade dem så: äfven den minste ibland
oss kan — är han blott trogen i det lilla,
det särskildt åt *honom* anförtrödda — komma
åstad hvad oförgämligt är i gudsríkets tjänst, lika
väl som hon, öfver hvars husdörr i hennes
födelsestad den inskriften står ristad: »Här
bodde Katharina, Kristi brud.»

Katharinas lif kan och bör — skrifer »Edel-
weiss» i fängslande skildringar från Siena (in-
förda i »Nya Dagligt Allehanda») — för oss
alla varda till »en påminnelse om hvad en
människa, *hängifven Gud*, förmår uträtta i hans
kraft. Denna kraft, denna nåd har ej dött
med något helgon, som lämnat det jordiska.
Lef *du* i Gud, och du skall se, hvad därige-
nom kan uträttas! Äfven *du* kan hjälpa till
att frälsa tusentals själar.»

Huru lifligt stå ej för min hägkomst några
sköna sommardagar under året 1888, hvilka
jag hade förmånen få tillbringa på ett aristo-
kratiskt herresäte i södra England, dit inbjuden
att hålla föredrag! En lysande skara gäster
— bortåt ett hundratal — var samlad där-
städes, alla af hög bildning, de flesta af fram-
skjuten samhällsställning. Där fanns ej brist på
soille och lärdom, ej på berömda namn och klin-
gande titlar. Men hvem var väl dessa festliga
dagens »great attraction», den, kring hvilken in-
tresset synbarligen samlade sig med stigande
styrka? Ingen annan än vår själfulla lands-
maninna, äfven hon för tillfället en gäst hos
ställets ädla värdfolk, lord och lady Mount
Temple. Hennes liksom inspirerade utlåtanden
i religiösa spörsmål verkade — lätt iakttog
man det — likt tändande gnistor. Förtryliga
samtal med henne tycktes stundom för en och
annan öppna nya synvidder öfver sjäslifvets
dunklare regioner, öfver vårt samband med
Gud och denna öfversinnliga värld, om hvilken
det heter i Goethes »Faust»:

»Ej andevärlden själf är slutet;
Din själ är stängd, din håg är död.
Upp, lärling, bada oförtruten
En jordisk barm i morgonglöd!»

Det var just efter ett sådant samtal som
den vörndsvärde slottsherren själf yttrade,
böjande djupt inför henne sitt silfverlockiga
hufvud: »Helt visst är *Ni* en af Guds *ut-
valda!* Det förstår och *känner* man.»

Med jubel påminde hon sig ofta det ytt-
randet af den nu afidne lord Mount Temple.
Naturligt nog: genom detsamma slöt sig ju
en af vårt tidehvarfs ypperste kristne männi-
skovänner, en sveklös, barnafrom Nathanaels-
natur, till den lifsuppgift, som var hennes *allt*
— till *Edelweiss*-tankens hvita, fläckfria banér.

Edelweiss-tanken — hvad menas väl där-
med? fråga förmodligen, undrande, de som ge-
nomögna dessa rader. Svaret kan i korthet
sammanfattas så: tanken är till sin kärna ej
ny, men uråldrig. Första gången den uttala-
des, ägde den följande ordalydelse: »En annan
grund kan ingen lägga än den, som lagd är:
Jesus Kristus.» För den tanken stego tros-
vittnena i kristendomens urtid fröjdefullt på
bålet eller läto sig på arenan sönderslitas af
vilddjuren. I våra dagar, den hädiska förne-
kelsens, det ondskefulla Kristushatets ulfvatid,
gäller det för det sannas och godas stridsmän
att, fylkade omkring samma evighetstanke, oför-
sagdt upptaga kampen emot lögnens och lus-
tans vilddjur i människohamn. Nu liksom
fordom gäller det för korsriddaren att härda
ut på sin post — likt edelweissen, som på
alpens topp, med blicken riktad *uppåt*, trotsar
stormens raseri och den allt annat ödeläggande
kölden. Då skall på honom det löftet gå i
fullbordan, att »den som bortkastar sitt lif,
han skall vinna det.»

Så tydes Edelweiss-tankens mening i en
gripande liten dikt, tillägnad i fråga varande
tankes svenska banérförerska af en bland hen-
nes meningsfränder i utlandet. Under öfver-
skriften: »*Edelweiss*, Noble et blanche, (à ma
chère Madame Beamish)» läsas följande strofer:

»Nul arbre protecteur sur elle ne se penche
Pour qu'elle puisse en paix naître, croître et mourir!
Et durant tout le temps qu'on la voit s'entreouvrir
Nul parfum de son sein dans les airs ne s'épanche.

Elle n'entend jamais murmurer le zéphyre,
Mais gronder les torrents et tonner l'avalanche,
Belle dans sa paleur, son nom est noble et blanche,
Et le vent froid du Nord passe sans la flétrir.

Chaste fleur, je te prends désormais pour devise,
O fille du glacier qui sous le ciel s'irise,
Quand je souffre, je pense à l'amour immortel!

A toi l'air libre et pur et les Alpes hautaines,
Leurs horizons sans fin et leurs splendeurs sereines —
A moi la région plus pure encore du ciel!»

»Då jag lider, tänker jag på den gudomliga
kärleken» — Guds i Kristus uppenbarade kär-
lek! Det, att frälsningens väg går — undan-
tagslöst — genom *lidandets* dälder — var för
»Edelweiss» en erfarenhetssanning. Sjelf hade
hon ingalunda grubblat sig till, men i främsta
rummet lefvat och lidit sig till den troviss-
het, som blef hennes lifs ankargrund. *Det*
stod fast för henne, att denna på sådan väg
eröfrade förtröstansfulla visshet hade, när den
fått helt genomtränga henne, låtit nya kraft-
flöden framkvälla i hennes andelif. Därför

lät hon sig angeläget vara att hos andra inskräpa lidandets höga betydelse såsom ett af en gudomlig vishet för människan anordnad uppfostringsmedel. Hon tror sig »kunna utan tvekan säga, att ingen kan varda andligen pånyttfödd, ingen kan uppnå befrielse från materiens bojor, som ej med tro och undergifvenhet vandrat den korta, men ytterst pröfvande vägen, som för ifrån Gethsemane till Golgatha.» Däraktigt vore det i sanning af oss att vilja med vår kortsynta klokskap mästra denna en högre vishets frälsningsplan. Med rätta sjunga vi ju i vår svenska psalm:

»Ju mera under korset böjd,
dess mera öfver jorden höjd.»

»Själva *via dolorosa*» — utropar hon — »har sin andliga tjusning; äfven den kan erbjuda skugga, blommor och hviloställen. Den är smal, men den för oafbrutet uppåt. Mellan hvarje lidandets station erhåller den modiga själen, som går framåt, en friskare luft och en större, vidgade utsikt.»

Citaten äro hämtade ur en för något mer än tre år sedan af henne utgifven bok, tillägnad »den tänkande allmänheten», hvilken bok nyligen utkommit i en af en nordamerikansk förläggare ombesörjd öfversättning till engelskan. Till denna skrift — »Spiritismen i dess rätta belysning» af *Edelweiss* (Stockholm, Looström & C:os förlag) — hänvisar jag den benägne läsare, som önskar närmare upplysning om hvad författarinnan förstår med den »friskare luft», den »vidgade utsikt», hon bebådar åt de förkämpar för Edelweiss-tankens, som troget följa den törnekrönte försonaren på själfuppoffringens och det ständaktigt burna lidandets stråt. Här kan — på grund af utrymmets knapphet — blott sägas det, att hon, skarpt särskiljande mellan ett högre, andligare åskådningssätt, åt hvilket hon ger benämningen *spiritualism*, och den, enligt hennes mening, lägre, jordbundna s. k. *spiritismen*, framträder såsom en »öfvertygad och troende *spiritualist*».

I egenskap af en sådan förklarar hon sig tro »på det samband med den högsta sfären af andevärlden, som endast kommer *Kristi verkliga efterföljare* till del. Dessa komma därigenom i åtnjutande af uppfyllelsen af Kristi eget löfte, att han skulle sända hugsvälaren, den Helige ande till dem.» — »Med hugsvälaren» — säger hon vidare — »bör man här förstå den från Gud själf utgående kraft, som upprätthåller och stärker i lifvets allra svåraste pröfvingar, och som anförtras åt de heliga änglar och andeväsen, som af Gud fått i uppdrag att upplysa och skydda de människor, som äro i nöd, och som äro i stånd att mottaga den gudomliga nåden. Kristus själf ägde i allra högsta grad detta underbara samband med himmelska makter, och han lofvade sina efterföljare, att denna andens utgjutelse skulle efter hans död äfven blifva dem beskärmd. Hade ej detta löfte uppfyllts, männe då martyrernas härskaror någonsin bildat sig för att, till hvad pris som helst, slutligen rycka ned en del af himmelen till jorden?»

* * *

Jag nödgas sluta. Det har, dess värre, ej förunnats mig att denna gång skildra den oförgätliga hädangångnas själavårdande verksamhet i andra riktningar, sedan hon, efter färder kring land och haf, blifvit bofast i vår hufvudstad. »En vrå af paradiset» — så benämndes en gång af en vidt berest främling hennes bostad (i grosshandlaren N. Sörensens ståtliga hus, 11 Blasieholmstorg), där allt vitt-

nade om härskarinnans fina, friska skönhetsinne, mycket om hennes trängtan mot »det ting, som ofvanti till äro». För henne bestod dock hvila i hemmet som oftast blott i ett ombyte af hjälpmedel vid det rastlösa arbetet för andras välfärd. »Tjåna, tjåna!» utbrister Kundry, påverkad af en himlaboren kärlek, i sista akten af »Parsifal», Richard Wagners storslagna, af *kristna* idéer bräddfyllda musikdrama. De lystringsorden hade äfven för »Edelweiss» blifvit verksamhetens *A* och *O*. Huru vänligt öppnade hon ej sin dörr på vid gafvel för mången i tvifvel famlande, som dristat söka tillträde hos damen med det utsökta, intagande sättet att vara, lockad måhända af det han försport om hennes hjärtegodhet, hennes glänsande begåfning, hennes märkliga rön på det psykiska området (jfr hennes i det föregående omnämnda bok!). Huru träget flög ej hennes penna öfver papperet, dag efter dag, till besvarande af de bref från nära och fjärran — ofta afhandlande tillvarons lifsfrågor — som, hvar hon än vistades, hopade sig på hennes skrifbord! Huru underbart förbereddes hon ej för sin lefnads viktigaste handling — stiftandet af *Edelweiss-förbundet* — genom en rad af i ett dvaligt, halft medvetslöst tillstånd af henne undfångna *visioner*, af hennes vänner upptecknade praktfulla symboliska ordmålningar, i hvilka ej sällan en Fra Angelicos oskuldsfulla trosglöd förmäles med en Rafaels eller en Michael Angelos sublimes tankeflykt!

»Edelweiss-förbundets» bestämmelse har redan kortligen angifvits i pressens minnesrunor öfver detta förbunds stiftarinna. Det är enligt stadgarne afsedt att bilda »en kärntrupp af personer, som öppet och oförskräckt erkänna sig vilja tjåna Gud — d. v. s. det heliga, det sanna, det goda». Medlemmarne samlas »blott för att strida under Kristi banér med »kärlek och renhet» till lösen och »nästans lycka min sällhet» till valspråk.»

Förbundets värde skall framdeles — det säger sig själf — uppskattas efter frukterna af dess verksamhet. Ännu har det ej kunnat tråda fram inför offentligheten. Tager man tillbörlig hänsyn till förbundets — ej minst i vår tid — högeligen behjärtansvärda *syfte* — hvilken ärlig vän till Kristus och hans »ljufviga och glada bådskap» till en andligt nödlidande mänsklighet skall då kunna annat än instämma i ett hjärtevarmt: välsignelse öfver den ädla stiftarinnans verk! Om *hennes* och om sådana som hon gälla ovedersägligen den odödlige finske skaldens ord:

»Ej med klagan skall ditt minne firas,
ej likt dens, som går och snart skall glömmas;»
men — — —
»med famnen sträckt mot morgonrodnan.»

Carl von Bergen.

På lifvets haf.

Glid fram så safta, du min lätta slup,
min lefnads farfost, öfver dunkelt vatten,
och fruffa ej för de fördolda djup,
räds icke farorna den mörka natten!

fäst blicken stadigt på kompassens nål,
i med- och motvind vill hon rätt dig föra,
och låt, på vägen till din resas mål,
sireners sånger ej ditt sinne störa.

En fyrbåf ser du blånka här och där
i tvefans och det svaga modets stunder,
han visar på de bränningar och skår,
du måste undfly för att ej gå under.

Snart jämnare på lifvets ocean,
snart mera tryggt din farfost framåt glider,
tills ändtligen han som den ädla svan,
så drömligt tyst, in uti hamnen skrider.

Det var ju icke till »de sällas ö»
med ungdomslust du ville fosan ställa? —
Nej, här på fridsäll kust, vid stormfri sjö
du önskade ditt ankare få falla.

Vid denna strand, belyst af aftonsol,
där trastens rena kväde hörs från skogen,
där ljusligt doftar vänskapens viol
och dina mödors sädd till skörd står mogen.

Charlotte Lindholm.

I förlofningsdagar.

Det finnes ingen större omhvälfning i en ung kvinnas lif än den, då en man begärt och erhållit löfte om hennes hand. Förut har hon så att säga lefvat sitt eget lif, och nu skall hon med ens flyttas in i en helt ny lifssfer. För många är förlofnings tiden intet annat än ett rus af sällhet med oafbrutna förströelser, som så upptaga de båda kontrahenternas tid, att de rent af sakna tillfälle att lära känna hvarandra. För dem består sammanvaron under förlofnings tiden af ideligen upprepade kärleksförklaringar och ömhetsbetygelser, och då den tid, de tillbringa i hvarandras sällskap, är så ytterst knappt tilltagen, fortsätta de utbyttandet af smekningar i hur stort sällskap som helst på ett så ogeneradt sätt, att det kunde komma betraktaren att betvifla deras sunda förnuft; också behandlas ofta förlofvadt folk med ett sorts öfverskyllande öfverseende, som vi eljes spara till de svagsinte eller på annat sätt vanlottade.

Men detta är ett beklagligt missförhållande. Att den djupa, innerliga lycka, som de två måste känna, hvilka älska och nu funnit hvarandra, skall framlysa i hela deras väsen, tal och sätt, är ju så naturligt, men denna lycka borde vara för djup, för helig och stor att på ett dylikt vis torgföras, »att skrynkla ned af obekanta händer», ty — som Snoilsky vidare säger i sitt »Noli me tangere» — »känslans helgedom bör aldrig hållas fal.»

Hvad som äfven brukar upptaga en stor del af den dyrbara förlofnings tiden, är detta oafbrutna vandrande ur magasin i magasin för anskaffande af alla de tusentals ting, som vi nu lärt oss anse snart sagdt nödvändiga. Och det kan ju icke nekas, att detta att anskaffa och ordna det blifvande hemmet är en mycket viktig sak för de unga. Men männe det icke ofta kunde göras på mindre tid, för ringare kostnad, om äfven här den unga fästmon representerade förståndet och eftertanken, i stället för att hon så ofta gör motsatsen. Finnes det råd att anskaffa ett vackert och gediget bo, så är detta både roligt och önskvärdt, ty

boet är ju bestämdt att stå sig under en lång följd af år; äfven en och annan lyxartikel gör alltid godt, i det att den pryder sin plats. Men det tanklösa köpandet af allt detta moderna kram i japanesisk, kinesisk, venetiansk, fornnordisk och allt, hvad de beta, stilarna, är absolut förkastligt, ifall icke kontrahenterna rent af äro rika och anse byttorna, kopparne, brickorna, spjutet och schalarne alldeles nödvändiga för sin lycka, ty i så fall »jeder für sein Geld was ihm gefällt».

Men antaga vi, att ett ungt par har sin bestämda summa till bosättningen, hvilken icke får öfverstigas, då har fästmän tillfälle att utveckla förstånd, omdöme och smak. Möblerna böra vara bekväma, vackra och solida, ej »blot till lyst» som dessa små expositionsting, chaiselonguer, puffar, kaststolar och hvad de allt heta, äro. Inga så ömtåliga tyger böra väljas, att man behöfver blifva rädd och strax falla ned gardinerna, då en liten diskret vintersolstråle tittar in, och inga så ömtåliga eller dyrbara saker böra finnas i ett hem, att då längre fram små mindre diskreta solstrålar smyga omkring, det behöfver låta: »Nej, inte gå dit in, och inte dit in!» Vi borde aldrig ha så fint, att det blir för fint åt oss själfva! —

Härmed vill jag inte ha sagt, att hemmet ej bör ordnas med smak. — Jo men, riktigt vackert bör det vara, med en och annan vacker tafel, om man så hafva kan, bokbord och speglar, små förtroliga hörn, en riktigt treflig hvardagsplats och så blommor, bladväxter i hörnen, blommande växter framme i solen i fönstern, värme, luft, ljus och kärlek. — Inte sant? Kan inte det sättet att ordna det blifvande hemmet vara lika bra som ett förmak å Louis XIV och ett kabinet till la Pompadour.

Så kommer linneutstyrelsen! Ja, är det något bevändt med fästmän, så vill hon gärna se de största, vackraste monogram på allt, märk, på allt sitt linne. Den stackaren syr de sista veckorna före bröllopet, så att hon knappast hänger ihop. Hon har föga eller ingen tid för att promenera, tala och sällskapa med sin fästman; hon skulle vara en alldeles pliktförvägen varelse, om hon ginge ifrån monogrammen, de stora, vackra monogrammen i klump-söm, som bleka hennes kinder och dem fästmannen önskar dit pepparn växer.

Kanhända ser hon en gång, då de äro gifta, med missmod på de där vackra lyxarbetena, som togo så mycket af hennes tid och tankar under den tid, då fästmannen städse var redo att uppsöka hennes sällskap och inviga henne i alla sina tankar, planer och förhoppningar. Hvad som en gång försummas, kan ofta icke fås tillbaka, och fästmöns varmaste bemödande borde vara att få blick och intresse för det, som upptar fästmannens tid och tankar.

Hon bör göra hans intressen till sina, de tu böra blifva ett. Den unga fästmän har ju i de flesta fall förvärfvat föräldrarnes åsikter och tänkesätt. Hvad fadren yttrat som sin åsikt i de sociala frågorna och frågorna för dagen, det har oftast utan vidare reflexion äfven blifvit hennes uppfattning. Den unga flickan är ju framför allt sina föräldrars barn och blir, hvad hemmet danat henne till. Men nu, i och med att hon förlofvar sig, kommer ett nytt element in i hennes lif, en man, som måhända icke har en enda tanke, en enda åsikt lik dem, hennes föräldrar hysa, och hvilka hon lärt sig anse för det rätta. Strax står hon inför en konflikt.

Fästmöstiden är särdeles rik på konflikter. Föräldrarne fordra ofta samma uppmärksamhet, samma ömhet af dottern som förut, och fästmannen fordrar henne helt för sig. Mycket,

mycket ofta glömma herrar fästmän de djupa rötter, som hvarje god dotter slagit i hemmets mark, och vilja stundom ganska hänsynslöst med ens upprycka den älskade ur hemmets jordmån.

Gent emot allt detta har nu en förståndig liten fästmö att ställa sig så, att hon om möjligt icke sviker någon af sina plikter, men hon har att ihågkomma, att den blifvande maken ovillkorligen har den största rättigheten till hennes tid och tankar; och detta brukar sällan falla sig svårt för henne. Den nya stigen är så lätt att slå in på, då kärleken banar vägen. Men icke blott en god vilja behöfves; det behöfves förstånd, eftertanke, uppmärksamhet på sig själf och först och sist uppoffrande kärlek.

Hvar och en har sin svaghet, och en god fästmö försöker att just blifva det, som hennes blifvande make önskar och väntar af henne. Om du nu till exempel är mycket musikalisk och brukar sitta timvis vid pianot och så får en fästman, som är en smula läckergom, men just inte svärmar för musik, så akta dig väl att trötta honom med din musik och att visa dig intresselös för hans matlagning. Gå en och annan timme ifrån instrumentet och tag i stället ihop med slef och visp! Tro icke, att jag vill, att du skall lägga bort din kära musik för det, nej, visst icke! Du skall endast gifva honom god mat först och god musik sedan, kanske till en början i små doser — helt försiktigt. Var bara lugn, det blir snart han, som kommer och ber dig: »Sjung den biten, du sjöng i går, då jag kom!»

Ja, vill man blott de första gångerna i saktmod och kärlek lämpa sig efter hvarandra, där möjligen några kanter mötas, är det märkvärdigt, hur äkta makar fort nog förenas om samma tycken. De glömma snart, att det fanns en tid, då de voro så olika som eld och vatten. Den förståndiga, kärleksfulla kvinnan »fyller alla bräddjup och stiger öfver alla höjder.»

Icke så, att hon skall vare sig som fästmö eller hustru i allt blindt lyda och rätta sig efter mannens önskningsar, då dessa måhända äro oförståndiga, ja, rent af orätta, men hon bör aldrig med kyla och hårdhet sätta sig emot honom. Älskar han sin fästmö, så skall hennes framställning, då hon vädjar till hans bättre jag, sällan förklinga ohörd, och dessutom skola hans kärlek och aktning för henne, om hon vetat att förskaffa sig dem, ovillkorligen hindra honom att framställa sig så, som han vet, att hon skulle ogilla och sörja öfver. Så skall hon vinna sitt goda inflytande öfver honom, icke genom förmaningar och predikningar, hvartil hon gent emot honom måhända icke är vuxen, utan därigenom att hon i hela sitt förhållande till honom bemödar sig om att vara så, att hans kärlek, förtroende och aktning för henne ständigt blifva större, att han icke för allt i världen vare sig i ord eller handling skulle vilja göra något, som kunde minska hennes obegränsade tro till honom. Så säger Monod: »Det största inflytande, som finnes på jorden, såväl till godt som ondt, är doldt i kvinnans hand.» Ja, inflytande är makt, men med makt följer ansvar. Se därför till, du unga kvinna, huru du använder ditt inflytande; din egen lycka och din blifvande makes bero härfpå, och inför honom, inför dig själf, inför mänskligheten och inför Gud skall du en dag aflägga räkenskap för, huru du brukat det!

L. v. D.

Flickvänskap.

Skiss för Idun

af

Jane Gernandt.

(Forts. o. slut fr. föreg. n:r.)

Det klack till i Ingeborg, när läraren i matematik kallade fram Julje, men den långa smala danskan slingrade sig bort till svarta tafeln, lat och mjuk som en orm. Där stod hon, alldeles oberörd af sin egen okunnighet, men med en så mild, smältande och likväl stadig blick i de ljusblå ögonen, att den stackars läraren rodnade. »Hm,» sade han, »det är besynnerligt, att Julia står sig så slätt i skolan, när hon reder sig så pass i skrifningarna. Ingeborg Cederstrand!»

Och Ingeborg kom fram, hon var frånvarande och osäker, föreståndarinnan hade bedt att få tala med Julje och henne efter skolans slut. Det var med ängsliga sinnen de båda trädde in i hennes rum och mötte de forskande ögonen. Man hade trot sig märka, att det inte stod rätt till med Julias skrifningar. Kunde Ingeborg på samvete försäkra, att hon inte lämnat henne någon hjälp?

Julje rödde sig icke, såg icke upp, men Ingeborg kände det, som om vännen talat till henne med de häftiga slagen af sitt hjärta, och det gaf henne styrka att slå upp ögonen: Hon hade icke hjälpt Julje på annat sätt än att de resonnerat, när de gått hem om dagarna.

Nå, godt, men det vore kanhända fördelaktigare, om Julia hörde litet mer på resonnemanget i skolan.

Ingeborg var mycket blek, när hon stängde dörren till föreståndarinnans rum, men Julje dansade ned för trapporna: »Du söde, dejlige,» sade hon och fick Ingeborg om lifvet. Sitta och sluka hvart ord de sade under timmarne, det brydde hon sig katten om. »Man skall ju ändå till att glömma det en gång,» sade hon, och det roligaste var i alla fall det man läste på egen hand.

Men en eftermiddag kom hon och hängde sig tungt på Ingeborgs arm. Hon hade läst rågot — Ingeborg kunde inte tänka sig hvad det var — någonting rysligt. Det fanns ingen gud... Nej... Och själen var bara en verksamhet i hjärnan och allt var slut med döden. Då kunde man ju så gärna kasta sig i sjön med detsamma och gå till botten som en katt, som fått en sten om halsen, för att han inte skall komma upp igen. Allt var mörkt och hela lifvet var eländigt. O, du Ingeborg, du Ingeborg!

Den långa mjuka kroppen bröts som ett rö, och hufvudet föll tungt mot vännens: Säg — säg — var det inte förfärligt?

Ja — Ingeborg tyckte också, att det var förfärligt. »Men det finns nog de, som helst villja dö som en katt, som fått en sten om halsen, som du säger, Julje... Pappa — jag vet inte, om han tror på något. Det låter inte så, när han talar med doktorn därhemma. Till mig säger han förstas ingenting.» Men om också hvarenda människa på jorden kunde dö på det sättet, så var det omöjligt för Julje. För henne måste det finnas något annat — om Ingeborg var så säker på allt i världen som på det!

Nå hvarför var Ingeborg så säker på det då? Det ville Julje veta.

Ah — Julje var inte som andra. »Jag tycker, när du talar, så är det inte som när andra människor säga något.»

»Hur är det då?» Julje smålog.

»Det är» — nej, hon hade så svårt att säga det. »Som när man hör vers,» sade hon efter en stund, mycket lågt, med sänkt hufvud.

Ja — Julje kände det själf; hon var inte som folk i allmänhet, och hon tyckte inte om folk i allmänhet; det skulle vara något *aparte*. »Om du hade varit som de andra i skolan skulle jag aldrig tagit dig till bästa vän.»

»Skulle du inte?» frågade Ingeborg med ett par ögon, som glänste i skymningen. »Är jag så där — *aparte*?»

Julje nickade.

Ingeborg kände inte marken under sina fötter. Och där den nu låg, krokig, halfmörk, med sina två rader af sneda och vinda gamla hus, rymde hennes gata en större härlighet än himmelen med alla sina stjärnor. Hon skulle vilja tacka någon — Gud — lifvet — Julje. Mycket ljufva tårar runno, stora och ljumma, ned för hennes kinder; det var så bra, att det var skumt. Ingen såg det.

* * *

Att *kunna* vara en vän, det var visst något mycket stort, hon tänkte länge däröfver, sedan de skilts åt. Om det var något hon ville af hela sin själ, så var det visst detta: lära sig fatta vänskapen, som var något så högt. Mätte jag kunna förstå den mer och mer och bättre och bättre! Mätte jag kunna förstå Julje!

* * *

En morgon Ingeborg kom i skolan fick hon se Julje stå och tala med en flicka i lång klädning och uppsatt hår. »Hvad är det för en?» frågade hon, så snart hon fått vännen för sig själf: »Någon, som skall läsa med småungarna?»

»Nej, hon skall gå i skolan. Hon tycker själf det är så galet, för hon har gått och läst. Men de villja visst, att hon skall ha något att göra, och därför skall hon vara med om några timmar, språk och historia, säger hon. Ska vi gå bort och tala om hvad vi hålla på med?» Och Julje vände sig mjukt och obesvärad till den nya; det kunde inte vara så treffligt att följa med i historia just nu, de höllo på att repetera...

»Fröken är danska?» afbröt den främmande lifligt; det var något fullvuxet och ledigt öfver henne, och Ingeborg iakttog henne på afstånd — stum, med stora ögon och en känsla af, att hon icke alls hörde till dem.

»Ja, jag är danska,» sade Julje, »det vill säga vi ha flyttat öfver till Sverige och ha en egendom uppe i Småland. Jag vet snart inte, hvart jag hör... Fröken märkte, att jag bryter?»

»Ja, och så... Det är det egna med danskorna, att man alltid känner igen dem...» Och den främmande flickans ögon fästes på medaljongen, som hängde i sammetsbandet omkring Juljes hals.

Nästa morgon var den borta. »Känn,» sade Julje till Ingeborg, »jag har korset.»

»Hvarför har du det?»

»Ah, det skall väl vara någon fason på en. Hon säger, att hon kan profva en 5—6 gånger bara för att få ett lif att sitta.»

»Hon» var den nya.

Ingeborg knnde inte förstå det: profva en 5—6 gånger!... Hon såg ned på sitt bluslif; det var knappt sömmerskan fått taga måtten

gång! — Hon hade klagat för fadren, och Ingeborg hade gråtit och tjutit och fått både sax och alen efter sig. En sådan unge var hon ännu, fast hon gick i sjätte klassen och hade Julje Begtrup till bästa vän...

»Har det sett på hennes naglar?» — Det var Julje, som gjorde denna fråga, när de gingo hem en middag. »Jag ville veta, hur hon fick dem så blanka, och då svarade hon, att hon gned dem med sämskskinn. Det skall jag också skaffa mig.»

Ingeborg betraktade sina; de voro icke för vackra, hon brukade bita dem.

»Jag tycker, hon ser vådligt bra ut,» sade Julje. »Hon är inte alls som de andra i skolan. Vet du hvad — hon tänker sig till teatern.» Och ögonen lyste vid denna trollformel till allt som var äfventyr och romantik. »Men säg det inte till en människa!»

»Nej, hvem skulle jag säga det till?» frågade Ingeborg och såg upp med tunga ögon.

»Hennes föräldrar vill inte höra talas om det, men hon rymmer, säger hon. Gud — du skulle höra henne läsa vers. Det är så det går kalla kårar öfver ryggen på en. Att vara eller icke vara, det är frågan...»

»Hon skall väl inte spela Hamlet åtminstone,» sade den lilla Ingeborg torrt, men med hjärtat dödssjukt af sorg. Julje brydde sig inte längre om henne.

Det var ett skratt och ett prat hvar gång Julje Begtrup träffade den nya. Och Julje deklamerade och polerade sina naglar och sade, att hon var »kvinna» — Ingeborg förstod sig inte på det. Nej. Men Maggie förstod det — Maggie det var den nya. — Nu skulle Julje sätta upp sitt hår — — — Det kunde vara för barnungar att gå med flätor på ryggen; henne passade det inte längre, hon var för gammal: sexton år.

En dag visade sig också Julje i morgonbönen med en frisyr, som var en trogen kopia af Maggies, och som gjorde henne ett halft hufvud högre. »Jag har satt upp mitt hår, jag har satt upp mitt hår, jag har satt upp mitt hår,» upprepade hon med svindlande hastighet för hvar flicka hon gick förbi, innan någon ens hunnit öppna munnen till ett utrop. Platsen bredvid Ingeborg låtsade hon icke se; det stod en ledig stol vid sidan om den nya.

Under lofstunden gingo de arm i arm, båda lika smärta, nästan lika långa, med kjolar, som stötte i golfvet, och detta uppvidna hår. Ingeborg stod och betraktade dem i en vrå. Hon kände sig så hopplöst liten och obetydlig med sin korta klädning och sina fjorton år. »Jag hatar dig,» viskade hon för sig själf med ögonen i den nya. Hjärtat svällde i hennes bröst. Den som hade varit som Simson! Den som hade kunnat störta huset och begrafva sig själf under ruinerna!

Efter skolans slut gick hon fram till Julje: »Är du ond på mig?» frågade hon.

»Nej, hur kan du tro det?»

»Jag ser det.»

»Ser — man kan väl inte alltid tala med en och samma?»

»Det kunde du förr.»

»Ja, förr...»

Ett par gråa ögon blixtrade upp emot danskans, men hon sänkte icke sina: »Bid mig icke, kjære Djævel, jeg er selv et Gespenst,» sade hon gäckande med ett litet återfall i modersmålet och gick att söka rätt på sin kapp.

Ingeborg följde efter henne. »Vi få väl sällskap?» frågade hon tonlöst.

»Nej, jag skall gå med Maggie i dag,» sade den andra kallt.

»Jaså.» Ingeborg tog sina böcker och gick långsamt ned för trappan, men när de båda flickorna gled förbi henne, hade hon kunnat skrika af lidelse. Inte gå efter dem — inte gå efter dem; — hon rätade upp sig och knöt sina händer, men med en snyftning, som nästan kväfde henne, följde hon dem som en hund uppåt trottoaren, framåt Kvarngatan. Där veko de af! Hon ville ropa, tyckte att hon ropade, att de måste höra det, förstå det: Det är min väg och min gata, min, min, min... Alltjämt gingo de där framför henne; Julje med sina ojämna, litet släpande steg och den där knycken i veka lifvet, när hon böjde sig fram och viskade något till den andra.

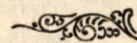
Ingeborg kunde icke se dem; hon hade gått in i sin port och ringt på dörren. Det kom någon och öppnade, någon talade till henne, hon hängde upp sin kapp och gick in till sig. Med en blick, för hvilken allting svindlade, såg hon sig omkring i rummet.

Hela världen var en annan, människorna annorlunda, men här inne var allt sig likt: skrifböckerna på ena sidan af bordet, lexikonerna på den andra och knifven... knifven... Hon hade stött den i handleden, men när hon såg blodet, blef hon rädd och fick upp näsduken och surrade den hårdt om armen och bet i ena snibben för att få en knut.

Om hon skurit af pulsådern och allt varit slut inom en stund!... Hennes hjärta darade; hon vågade icke ens tänka denna tanke, men blodet hade icke sprutat upp; det var ingen fara, ingen fara. Med läppar, som ännu skälfdde, smålog hon öfver det oförklarliga, att hon hade gjort det, detta med knifven, som hon tänkt på så många gånger, då fadren varit ond, då hon känt sig olycklig. Han skulle aldrig få reda på det, ingen skulle få reda på det, icke ens Jul... Det blef tyst och kallt i henne. Det var väl den hon sist skulle förtro sig åt, min Gud! Denna vänskap, det var något hon bara ville vända sig bort ifrån och glömma, något som aldrig funnits till.

Hon stod orörlig och såg ut genom fönstret. I skolan talade de om land och öar, som försvunnit i hafvet, sjunkit med glänsande städer och med trädgårdar, fulla af blommor; — nu var det något, som sjönk i henne, försvann, ohjälpligt och för alltid, djupt nere i detta stora och kyliga, som svallade öfver i hennes hjärta.

Där kommo de förbi gång efter annan, leende, förtroliga, arm i arm. Det var Julje, som talade; Ingeborg såg det så väl på rörelsen af det smala lilla ormhufvudet. Undras, om hon deklamerar för henne, och om hon hör på som jag, log hon för sig själf med en vuxen människas ögon.

Målning i tusch och sepia.

För Idun af S. L.

(Forts. o. slut fr. föreg. n.r.)

Man bör för öfrigt komma ihåg att ej börja anlägga en ny ton, förrän en föregående torkat till fullo. I annat fall blir det nämligen ej samma stil på det hela. Denna regel gäller åtminstone större ytor; små partier kunna däremot ibland vinna på att man målar mera vått i vått, i synnerhet partier i bakgrunden, där man ej bör se konturerna alltför skarpt. Hafva dylika bakgrundspartier af någon till-

fällighet råkat bli för mörka eller eljes för starkt markerade, kan man dämpa detta genom att med en pensel och rent vatten några gånger fara öfver stället. (Denna metod kan naturligtvis eljes ock begagnas, när man råkat få något parti för mörkt).

För resten kunna här som i öfrigt inom målarkonsten olika åsikter om det rätta förfarandet vara rådande, utan att vare sig den ena eller andra åsikten kan sägas vara absolut förkastlig.

Hvad nu sagts om tuschmålning gäller till alla delar också om *sepiamålning*. Begagnar man sepia i stycke, bör den nog lämpligast rifvas på samma sätt som tusch. Föredrager man den förvarad i tub, klämmer man ut en klick af färgen på en porslinspalett, glasskifva eller i en färgkopp och bereder de olika lösningarna genom att lösa något af färgen i en större eller mindre vattenmängd.

Utom dessa båda färger, tusch och sepia, kan man vid lavering med fördel använda nästan hvilken färg som helst. Mycket lämpliga äro neutral tint och indigo.

Om man så vill, kan man i stället för att under hela proceduren utspara de allra ljusaste partierna måla dessa med kinesiskt hvitt (ensamt eller i blandning med laveringsfärgen). Så ock kan man lavera i flere färger, t. ex. måla himmelen blå och det öfriga i tusch eller sepia.

Mycket trefliga saker kan man åstadkomma, om man använder grått papper och målar därpå med indigo samt isätter dagrarna med hvitt. Då kan resultatet bli synnerligen vackert. På detta sätt kan man på ett lyckadt sätt framställa framför allt månskens- och vinterstycken och för öfrigt stämningsskildringar.

Lavering är en ganska nyttig förberedelse och öfning, innan man börjar måla i akvarell. Tekniken är densamma i allmänhet, och dessutom förefinnes här den fördeien, att man kan roa sig med saken om kvällarna vid ljus (åtminstone vid enfärgad lavering), hvilket däremot ju ej gärna går för sig med akvarellmålning.

Såsom motiv för lavering äro gamla, fullfärdiga byggnader, pittoreska väderkvarnar, ruiner och dylikt synnerligen lämpliga. Mariner — helst sådana i blått på hvitt papper och med användande af kinesiskt hvitt — ta sig utmärkt ut.

Nu mera kan man få tag i goda studier att kopiera efter i våra alla illustrerade tidningar. Ofta äro nämligen däri illustrationerna laverade, sedan fotografierade och därpå på ett eller annat sätt tryckta. Så finnas i Iduns förträffliga julnummer för förra året flere laverade teckningar af Jenny Nyström och Viktor André. Hvilken färg de begagnat vid laveringarna kan jag ej med bestämdhet säga, men någon mörkare sådan torde det ha varit.

Hvilken färg man i allmänhet skall begagna, beror naturligtvis på hvars och ens smak och därjämte i viss mån på motivet. För egen del begagnar jag ofta neutral tint, men därjämte — beroende på hvilka motiven äro — också ibland andra färger. Vissa färger (i synnerhet tämligen ljusa sådana) äro mera olämpliga så till vida, att man vid isättandet af de mörkaste skuggorna ej kan ernå tillräcklig kraft och styrka genom färgen i fråga ensam, och om man tillsätter någon mörkare färg, kan detta lätt skämma det hela, om man ej förfar med stor urskilning.

Beträffande den för laveringen gjorda teckningens fullständighet, gäller därom detsamma som vid akvarell. Man bör sålunda teckna omsorgsfullt, men på samma gång lätt, innan man börjar måla. I likhet med hvad som gällt vid akvarell, bör man ej vid färgläggningen använda för små penslar. En lavering gör sig nämligen mycket bättre, om man gått till väga oförfärdigt, med bred pensel. Däremot blir resultatet, om man sitter och petar med små penslar, vanligen ej så tilltalande. Det kommer nämligen då mycket lätt att hvila liksom en ängslig och orolig stämning öfver det hela, och den pigga, naturliga friskhet, som eljes är egen för en kraftigt, bredt och ledigt utförd lavering och utgör dess största värde, lysar vanligen genom sin frånvaro.

På Innocence-bal.

Innocence-orden, som tack vare de ständiga tillflödena af nya krafter, i likhet med Iduna, bär den eviga ungdomen i sitt sköte, har firat sin stora bal denna vecka. Den står ensam, utan konkurrent på denna vinters horisont, som icke får se Amaranthens stjärna

födas. Tvänne storheter trifvas icke gärna under samma tak, och sedan en öfverenskomelse för några år sedan träffades mellan de bägge ordnarne att icke vidare uppträda som dubbelstjärnor med delad glans, så stråla de numera ensamma med dubbel.

Alltså på Innocence-bal.

Ekipagerne, som i ilande fart med nedisade rutor styra färden öfver Norrbro och upp Slottsbacken, visa vägen och gasblossen på Stortorget stället.

Om Stockholm skulle behöfva något, så vore det visserligen en ny Börs. Förstå mig rätt! Jag afser icke något attentat mot vår penningvärld, för så vidt den kretsar kring vår aftynande Börsinstitution, utan endast själfva lokalerna.

Börsbyggnaden uppfördes sannerligen icke med tanke på, att Stockholm skulle blifva en 250,000 stad, om man också måste beundra framsyntheten hos den store byggmästaren, ty ännu i dag står börsväningen oupphunnen i storlek. Elegans och komfort skola vi däremot icke ställa i samband med Börsen såsom lokal för stora baler. En puritansk enkelhet råder med afseende på trappuppgångar, korridorer och smårum, och endast den underbara färgsymfoni, som hvitt och guld, strålande upplysta, alltid förläna en lokal hvilken som helst, räddar stora börssalen från omöjlighetens öde.

Dess mera måste man beundra arrangörerna, som utaf dessa dystra rum med sina nakna väggar och genljudande golf skapat ett verkligt Eden — för en dag, nej för några få timmar af en natt.

Ekipagerne stanna. Damer med tunga pälsverk öfver sina lätta baldräkter stiga uppför trapporna, tvänne vaktmästare slå upp dörrarne till nedre börssalen, som är inredd till klädrum — i parentes sagdt ett isande kallt klädrum — och den nyfikna åskådareskan bakom den klädesbeklädda barriären uppsnappar girigt en skytt af glänsande brokad, nakna skuldror och guldmidda uniformer.

Den breda stentrappan, som i korta afsatser leder upp till våningen, är betäckt med mattor. Det strålar af ljus, och öfverallt stå paradklädda grenadierer med sträckta ryggar och handen till honnör, så snart en uniform passerar, och passera göra de i en enda ström. Vidare genom hela skogar af enar, öfver den stora, till en strålande grotta af glas, blommar och ljus förvandlade trappafsatsen.

Uppe i öfre vestibulen — denna vidunderligt fula vestibul med sitt kalla stengolf och sina nakna fängelsemurar — nu omskapad till en strålande entré, dekorerad i blått och gult och prunkande af tropiska växter, ha de manliga recipienterna fattat posto. Till öfvervägande del unga löjtnanter, hvilka med segervisa miner endast vänta på att få möta elden från hundratals strålande ögongap. Ack, det är dock en härlig sak att kläda svettigt skjorta för det täcka könet på en Innocencebal!

Fram genom den unga segerskaran och in i den stora stengången, där stegen nu hvila dröjande i tjocka mattor, och där väggarna äro dolda af draperier och skyddande taflor från Konstföreningen — ett vackert galleri, som bildar en värdig entré till balsalen.

Ty det är dock här, i stora börssalen, som intresset koncentrerar sig — stora börssalen, med sin dekorerad i hvitt och guld, med sin gammalmodiga, men vackra belysning af hundratals stearinljus och sina stora speglar, infattade i grönt. Så småningom samlas här en glänsande skara. Lysande uniformer och ordensprydda bröst buga sig för charmanta

toaletter, man pratar, konverserar och presenterar och intager för öfrigt en afvaktande hållning.

Hvad väntar man på?

Nu stämmer stråkorkestern upp den härliga marschen ur »Midsommarnattsdrömmen», dörrarne slås upp i salens nedre ända, och föregången af vid receptionen fungerande damer och herrar sväfvar en sky af kvinnlig ungdom och fågning fram mellan åskådarnes leder, en sky skiftande i regnbågens alla färger.

På nytt slås dörrarne upp och segrarne från vestibulen tåga fram — triumfatorer i skönhetens spår.

Tillsammans recipiera ett 80-tal damer och ett 60-tal herrar.

Orkestern spelar upp en sprittande Waldteufel, och inom ett ögonblick ha dess toner spunnit ihop en glänsande virvel af par, som dansa ner utefter salens hela längd och sedan i en lifligt konverserande procession långsamt skrida upp till valsens utgångspunkt.

På nytt inträder er paus, fylld af väntan, hvarunder man ordnar sig på tvänne oregelbundna kolonner utefter salens längd.

Så ljuda folksångens toner, och konungen och kronprinsessan Lovisa, de öfriga danska furstegästerna samt kronprinsen och prinsarne Carl och Eugén, företrädda af ordens styrande mästare och öfriga funktionärer samt åtföljda af uppvaktning, inträda i salen, leende och helsande till höger och vänster de djupt bugande skarorna.

Konungen själf deltagar icke i dansen, utan går omkring och samtalar vänligt med de äldre damerna eller försvinner in i det kungliga buffetrummet, men de andra kungliga personerna kasta sig genast från början midt in i dansens virflar.

Orkestern har just hämtat sig från »Kong Christian stod ved høien Mast» och spelar upp till française. Man arrangerar sig bäst man kan, ty trängseln har blifvit förfärlig. Rundt omkring de dansande paren, som mera promenera än dansa, bilda sig kompakta massor af åskådare, och de långa, amfiteatraliskt ordnade bänkarna, som löpa salens längd utefter, äro fullsatta med hufvudsakligen äldre damer, som småleende följa de dansande paren, där söner eller döttrar virfla om, medan de tänka på sin egen ungdom och sin första, oförgätliga Innocencebal.

Tiden är kort, och de få timmar, som äro anslagna till dansen, gå som en dröm. Valserna, som dominera programmet — af nio danser ha de lagt beslag på fyra — aflösa hvarandra, än öppnade af kronprinsen och hans bröder, än af kronprins Frederik och den ständigt leende prins Christian. Och mellan danserna, som utmärka sig för sin schwung, men tyvärr också genom sin korthet, tåga paren, varma och upphettade, ut till buffetrummen eller hvila ut i det långa galleriet.

Kunna vi väl använda tiden bättre än genom att egna någon uppmärksamhet åt damernas toaletter? Ah, dessa toaletter! Hvilket hufvudbry har man icke haft för deras skull, hvilka kolossala pengar äro icke nedlagda på dessa hundratals brokadräkter, och här försvinna de i mängden och uppmärksammas knappast af några andra än af en och annan särskildt intresserad iakttagare och af konkurrerande baldrottningar — nå, det senare är ju också meningen. Och dessutom! Man klär sig lika mycket för balens skull som för sin egen. Det är en illustration till kollektivitetens seger öfver individen.

Kronprinsessan, som endast dansade två francaiser och kottiljong, bar en dräkt af

mycket ljust grågrön sidenmoaré med rika guldbroderier och långt släp, kring halsen en gnistrande briljantcollier, vid axeln porträtt af föräldrar och svärföräldrar, infattade i briljanter, och på hufvudet en krans af briljanter.

Prinsessan Louise, hvars ungdomliga färging tjugade betraktaren, utmärkte sig för sin enkelhet: en hvit brokadklädning med kort släp omgaf den smidiga, smärta gestalten, kring halsen endast ett band af hvita pärlor och utan någon som helst hårprydnad.

Bland de öfriga damerna framstodo särskildt stormästarinnan, grefvinnan Alice Gyldestolpe, född Nieroth, som bar en charmant, heliotropfärgad guldbrokadklädning, ceremonimästarinnan, fru von Hofsten, född Evers, med en blå brokadklädning, rikt garnerad med silfver, grefvinnan Raben i en blek rose atlasdräkt, kantad med sobel och silfver, grefvinnan Ebba Åkerhielm, som bar en grön brokadklädning, garnerad med violetter, grefvinnan Elisabeth Wachtmeister, född v. Platen, i en röd brokadklädning, fru Dickson, född Sparre, i en höggul brokadklädning, garnerad med pärlor och spetsar, friherrinnan Armfelt i en dräkt af gult faille, garnerad med grön sammet, madame Plunkett i en grön brokadklädning, garnerad med violetter, grefvinnan Gyldenstolpe, född Plunkett, i en blå brokadklädning, garnerad med silfver, fru Svedberg, född Wallenberg, i en blå brokadklädning, fru Wikström i blå atlasdräkt, öfverklädd med guldbrokad och gula rosor m. fl.

Till följd af dödsfall, som under den närmast föregående tiden inträffat i deras familjer, voro prinsessan Bernadotte och grefvinnan Stephanie v. Platen förhindrade att närvara vid balen.

Redan före fjärde valsen bryta konungen och prins Hans upp. Så kommer i smårummen en supé med en trängsel, som det endast kan vara vid en svensk huggsexa, och med små stilla slagsmål efter champagnebuteljerna och till sist som dessert efter maten, den obligatoriska kotiljongen med sina ljufva minnen från balen.

Klockan är 1. Balen afblåses. De kungliga personerna draga sig tillbaka mellan bugande skaror, de lifliga grupperna samlas i en enda ström, som sakta rör sig nerför trapporna, det blir allt tommare i stora børsalen, där nyss rådde ett brusande lif, och utanför på Stortorget kör det ena ekipaget fram efter det andra, dörrarna slås igen om gestalter, huttrande i sina kalla pälsverk, och det bär af i sporrsträck.

Men uppe i balsalen, hvars golf är öfverströdt med tyll- och spetsbitar och knastrar af bortslitna perlor, släcka vaktmästarne ljusen och mäta med ögonen längden på de öfverblifna stumparne, medan det uppjagade dammet sakta lägger sig till ro och ett par trefliga vaktmästaresjälur taga sig en liten sväng med flickorna i köket.

Sylvester.

Ur notisboken.

Stängdt på telegrafbanan! Som antalet af kvinnliga e. o. telegrafister och telegrafelever för närvarande är så stort att, med hänsyn till såväl telegrafverkets behof af kvinnlig telegrafpersonal som möjligheten att bereda eleverna tillträde till lärokurs, någon tids uppskof med nya elevers antagande påkallas, har telegrafstyrelsen beslutit, att antagande af kvinnliga telegrafelever skall tillsvärd inställas.

Vid sådant förhållande hafva 360 ansökningar

af ifrågavarande slag, hvilka under året till pröfning förekommit, ansetts icke kunna af styrelsen bifallas.

*

Kvinnlig fattigvårdsledamot. Vid senaste stämman i Löts församling i Upland valdes fröken Maria Tamm å Fånö till ledamot i fttigvårdsstyrelsen. Valet var erhålligt.

*

Damer på skidlöpning. En del yngre damer härstädes hade för några dagar sedan anordnat en skidlöpningstävling mellan huvudstaden och Djursholm. Starten skedde kl. 11, och i tävlingen deltog 17 damer samt 3 herrar, som förde ledningen. Fyra af damerna utgingo ur tävlingen, och bland dem som först återkommo till målet, hade 3 behöft en tid af 1 tim. 32 min. — 1 tim. 39 min. Ännu en sådan tävling torde inom kort komma til stånd.

*

Af den gamla stammen. Den 10 dennes afled en af huvudstadens äldsta invånare, fru Carolina Grundén, född Söderström, i en ålder af öfver 94 år samt sedan 1835 änka efter kammarrådet Julius Grundén. Den bortgångnas make var på sin tid en af de mest bekanta personligheterna inom huvudstaden. Han gjorde sig först allmänt bekant bland de unga brushufvudena inom Upsala studenter, hvilka deltog i i det famösa musikupptåget vid den akademiska festligheten i anledning af Gustaf IV Adolfs kröning. Sedermera blef han en aktad tjänsteman samt ifrig deltagare i det musikaliska lifvet i Stockholm, ej minst som amatörtonsättare. Det är i sistnämnda egenskap han af August Blanche bevarats för eftervärlden genom den roliga skizzen »En afton i Aurora-orden».

*

Luthers hustrus vigselring. Från Koburg meddelas, att i Auma bor en familj, inom hvilken generation från generation nedärfts en konstrikt arbetad guldring. Nyligen har den nuvarande ägaren lyckats dechiffrera den ingraverade inskriften sålunda: »Dr Martino Luthero — Catarina v. Boren — 15 juni 1525». Denna dag var Luthers bröllopsdag. Ringen är prydd med religiösa symboler och är en pendant till Luthers förlofningsring, som förvaras i konstmuseet i Leipzig.

*

Den heliga Birgittas graf? Under restaurationsarbetet i kyrkan San Lorenzo in Panisperna har man nu, enligt hvad från tillförlitligt håll meddelas, funnit det berömda svenska helgonets graf. Grafven befann sig bakom ett altare och består af en marmorsarkofag, förskrifvande sig från det andra århundradet. Af kanonisationshandlingarna framgår äfven, att det svenska helgonet, som bodde i närheten af kyrkan San Lorenzo, dog i Rom och blef begravd i nämnda kyrka. Vid undersökningen har man funnit några få ben i den innersta kistan, å hvilken emellertid förefanns en inskrift, som förklarade, att dessa ben voro den h. Birgittas jordiska kvarlevor.

Teater och musik.

Kungl. operan skulle som i går upptaga Aubers populära opera »Fra Diavolo» med hr Ödmann i titelpartiet. Ett närmare omnämnande kunna vi sålunda ej lämna förr än i nästa nummer. Denna repris har emellertid emotsetts med mycket intresse.

Konsert gafs i tisdags i Vetenskapsakademiens hörsal af hr Hugo Alfvén, en ung violinist, elev af konsertmästaren Zetterqvist härstädes. Hr H. föredrog känsligt och musikaliskt Bériots konsert (G) för violin samt en romans af Viardot och en ganska karaktäristisk chansons slave af den välkända tonsättarinnan Lago. Det lifliga bifall, som kom den unge konsertgifvaren till del, torde af honom böra upptagas som en vänlig uppmärksamhet att med flit och arbete fortsätta sina studier, så att han en gång i framtiden kan infria de goda löften, han gifvit genom sin debut.

Hr H. hade erhållit ett synnerligt godt biträde, särskildt af fröken Alma Hulting, som på det hela taget förvånande väl utförde den fordrande oceanarier ur »Oberon», i hvilken hennes klangfulla och omfångsrika stämma gjorde sig förträffligt gällande, samt hr Sven Scholander, som med

erkänt mästernskap föredrog några italienska visor och en Fredmansepistel, därvid ackompanjerande sig på sin luta. Värdefullt biträde lämnades för öfrigt af fröken Ek och en ung musikälskare med en ganska tilltalande, ehuru ännu ej fullt skolad barytonstämma. Konserten var rätt talrikt besökt.

En lärarinnas roman.

En svensk kulturbild,

tecknad på verklighetens grund för Idun

af

Algot Sandberg.

(Forts.)

ANDRA KAPITLET.

Regnet fortfor att falla lika tröstlöst följande morgon, då kyrkoherden Magni och Kerstin satte sig upp i trillan för att åka till Kerstins blifvande hem. Vägarna voro alldeles uppblötta, så att det gick långsamt, och den halva milen tog nära en timmes tid.

»Vi komma lagom till frukostloftet,» sade pastorn, »och i eftermiddag är det väl bäst att ställa in läsningen, tänker jag.»

Nu skymtade skolhuset fram ur skogen. Det var en gammal rödmålad, halft förfallen byggnad med små fönster och temligen hög trappa.

Då skjutsen närmade sig, kommo barnflokkarna fram bakom knutarna för att betrakta det underliga skådespelet af prästgårdsskjutsen med pastorn och den nya lärarinnan. Ty på deras miner syntes, att de anade, hvem det var, pastorn hade i följ.

Kerstin Sangvin såg på barnen. Hvad de voro smutsiga och trasiga, och hur utsvultna somliga sågo ut. Det gjorde henne ondt om dem. Stacks småttningar! Icke kunde väl någon elakhet bo hos dessa små tysta, magra och bleka varelser.

Pastorn hälsade vänligt, utan att hans hälsning besvarades, och så stego de lupp för trappan, där den bastanta fröken Vallin, församlingens folkskol-lärlarinna, som ett par veckor uppehållit tjänsten, tog emot dem och förde dem in i skolsalen.

Det var ett lågt, mörkt rum, smutsigt nu i höstvädret, med gamla, vingliga, sönderskurna långbänkar och ett rankigt brunmåladt bord till kateder. Ofvanför denna hängde en Sveriges karta i ena hörnet bredvid den gropiga svarta taflan stodo på en hylla en kulram och en liten jordglob. Det var allt af undervisningsmateriel, som syntes, utom några bibliska planscher, som hängde på sned här och där på väggarna.

Pastorn föreställde de båda lärarinnorna för hvarandra.

»Jag önskar er välkommen, fröken Sangvin,» sade den äldre kamraten. »Mätte ni bara trifvas. Det är visserligen ensamt här, men det vänjer man sig vid.»

Så stego de in i det innanför skolsalen liggande rummet, som skulle komma att utgöra Kerstins bostad. Det var enkelt, men ganska trefligt möbleradt, och de virkade dukarne spelade en stor roll. De lågo öfverallt på bord och stolar och på soffor. På väggarna hängde en Kristusbild i litografi samt några på kartonnage med brokigt silke sydda bibelspråk i ramar af kvistar och ollon.

»Ja, här har ni ert lilla hem,» sade pastorn glädt. »Köket ligger därutanför. Hur ni skall ställa med hushållet, därom får ni nog bäst besked af fröken Vallin.»

Denna kom in med en rykande panna kaffe. Koppar stodo framsatta förut jämte en korg färskt hvetebrod.

»Det var snällt, lilla fröken,» sade pastorn, »det skall smaka oss båda godt efter färden i ruskvädret. Ah, hvad det doftar godt.»

Under kaffedrickningen fördes samtalet nästan uteslutande mellan pastorn och fröken Vallin och rörde skolangelägenheter. Kyrkoherden sade sig vara mycket belåten med att det lyckats honom att så snart få en vikarie, så att folkskolan icke längre behöfde hvilpa på skollärorens ensam. När så klockan blef ett, gick fröken Vallin ut och ringde in barnen. Trögt samlades de i salen och satte sig värslöst hängande på bänkarne.

»Kära barn,» sade kyrkoherden, »här se ni fröken Sangvin, er nya lärarinna. Låt nu se, att ni äro flitiga, lydiga och uppmärksamma, så skall hon lära er många goda saker. I dag blir det ingen vidare läsning, utan ni få lof att gå hem, men först skola vi tillsammans förrätta bön. Stå upp!»

Barnen reste sig långsamt och fumlade åstad med att knäppa händerna, under det kyrkoherden läste »Fadervår» och »Välsignelsen», hvarpå han tog upp psalmversen:

Gif, att jag städs min vandring så anställer,
att ungdomsfel och odygd mig ej faller.
Jag icke själf min in- och utgång vet;
ty led mig Du uti all menlöshet.

Barnen hade ingen brådska med att aflägsna sig. De kastade under lugg nyfikna blickar på Kerstin och ställde sig med vidöppen mun att lyssna till samtalet mellan de båda lärarinnorna och pastorn, och ännu efter det skolsalen blifvit stängd, stodo de i grupper på den lilla planen utanför och hviskade med hvarandra.

Kyrkoherden begaf sig snart af, och de två lärarinnorna blefvo ensamma. Fröken Vallin skulle inte resa förrän på eftermiddagen, och Kerstin kände sig så tacksam därför. Hon var rädd för att bli lämnad allena.

»Ni får det tyst här,» sade hon till Kerstin. »Närmaste granne är fjärdingsmannens, som bo en dryg fjärdingsväg härifrån och så handelsmannen, som bor ungefär lika långt bort åt andra hållet. Ni får bli er egen tjänarinna och hushållerska. Skolsalen städa barnen, men vill man ha den snygg, får man oftast göra om det. Jag vill inte uppdraga någon skildring af barnen; dem får ni nog lära känna. Men ett råd vill jag ge er, ehuru det nog kan tyckas underligt: Sök att ha så litet som möjligt att göra med föräldrarna. Ja, jag vet nog,» fortfor hon, då hon såg Kerstins förvånade blickar, »att det strider nog emot hvad åtminstone jag fått lära mig, nämligen att få hemmet att samarbete med skolan, men här går det inte, lita på mig, annars får ni säkert göra sorgliga erfarenheter.»

Förmiddagen gick tämligen fort. Vid fyratiden, just som det började mörkna, kom en skjuts och hämtade fröken Vallin, som hade nära en half mil till sin skola och sitt hem. Med beklämning i hjärtat såg Kerstin henne aflägsna sig.

Hur hemskt det kändes att vara alldeles ensam i detta ruskiga hus. Hon var nästan rädd, då hon gick genom skolsalen in i sitt rum, där hon genast tände lampan. Hon läste dörren väl och gjorde en liten brasa i kakelugnen. Veden var sur och ville inte brinna. Hon var nästan tacksam därför: det afledde tankarne litet att ligga

på knä och blåsa på träna. Hon fasade för att behöfva börja tänka på sin belägenhet.

Men då brasan med sakta hvinande ljud började pyra och hon satt sig till ro i gungstolen, kommo tankarne. Ensam! Hon hade aldrig varit det. Och här fanns ju inte en människa på långa sträckor annat än möjligen i några små eländiga kojor djupt inne i denna dystra skog, som susade därutanför. Hon vågade ej se åt fönstret, hvars luckor hon glömt att stänga, och nu torde hon icke gå ut för att göra det. Ack, om det ändå ville bli morgon snart? Men det var ju knappast möjligt ännu!

Hon gick till bordet vid soffan och tog en bok. Det var Sankeys sånger med melodier i sifferskrift. Hon kände inte till dem, men började läsa:

»Fast jag genom mörka dalen måste gå
och den iskalla Jordans flod,
dock, jag vet min herdes löfte skall ändå
skänka styrka och kraft åt mitt mod.
Redan nu ned i dalen som det bär
hör jag herdens milda röst: »följ du mig!»
Vägen fruktar jag ej mer, då han är när:
där är ljus uti dalen för mig.
Där är ljus uti dalen,
där är ljus uti dalen,
där är ljus uti dalen för mig.
Intet ondt jag fruktar där,
då min herde är så när —
där är ljus uti dalen för mig.

Hon läste versen ånyo. Den passade ju in på hennes egen belägenhet. Men hur stod det?

»Intet ondt jag fruktar där,
då min herde är så när —»

Kerstin Sangvins hem hade aldrig varit något religiöst hem i djupare mening, och för henne hade religionen hittills varit mera form än innehåll. Men de ord hon nyss läst hade gripit henne fast, och hon kunde icke få dem ur sina tankar. Den gode herden, han ville ju vara den ensamma och öfvergifnas värn — hon visste, att det stod så skrifvet. Hon hade aldrig förr känt sig behöfva honom, men nu... nu... Tårarne stego henne i ögonen, hjärtat kändes så fullt, och i den ensliga kammaren kastade hon sig plötsligt på knä och anropade honom. Det blef inga ord, endast snyftningar, men de stego till honom, som bor därofnan stjärnorna lika väl som i det mest undangömda kyffe. (Forts.)

En pristäflan,
i hvilken alla kunna deltaga,
tillkännagifves å sista sidan af an-
nonsbilagan i detta nummer. Vi
tro, att den skall intressera alla
våra läsarinor. Villkoret för del-
tagande i täfingen är endast att
vara prenumerant å Idun för
minst ett halfår. Men då de flesta
af våra läsarinor väl redan äro
detta, bedja vi dem att, sedan de
tagit del af tillkännagifvandet, som
för öfrigt kommer att införas ut-
förligare i ett följande nummer,
urklippa den å motstående sida be-
fintliga prenumerationsblanketten
och lämna den till någon bekant,
som ännu ej prenumererat, men
som möjligen skulle vilja göra det
för att kunna deltaga i täfingen.

Läsen noga igenom tillkännagif-
vandet, och I skolen nog finna, att
hvarenda en kan deltaga i täf-
lingen.

Iduns Redaktion.

Innehållsförteckning.

Huldine Beamish, född Mosander (»Edelweis»); af Carl von Bergen. (Med porträtt.) — På lifvets haf; poem af Charlotta Lindholm. — I förlöfningsdagar; af L. v. D. — Flickvanskap; Skiss för Idun af Jane Germandt. (Forts. o. slut fr. föreg. n.r.) — Måning i tusch och sepia; för Idun af S. L. (Slut fr. föreg. n.r.) — På Innocencel; af Sylvestor. — Ur notisboken. — Teater och musik. — En lärarinnas roman; en svensk kulturbild, tecknad på verklighetens grund för Idun af Algot Sandberg. (Forts.) — En pristädan. — Tidsfördrif.

Tidsfördrif.

De af Iduns ärade läsarinor, som vilja insända bidrag till denna afdelning, ombedjas begagna blott en sida af papperet och att skriva lösningen på ett särskildt blad.

Logogryf.

När solen lyser klart från fästet
och jorden klädt sig i sin gröna skrud,
när svalan uppsökt kända nästet
och kvittrar där i kärlek med sin brud
— då bryr du ej dig om mig mycket,
all min förtjenst du säkert då glömt
bort.

Men kommer vintern, ändras tycket,
du söker upp mig åter innan kort.
I hvarje hem du finner mig, min vän,
i nio runor jag ju skrives —
att finna på den rätta lösningen
nu ingen svårighet mer gifves.

Hvad, som vid domstol ofta kräfvess.
Hvad blir du om du dig ej håller rak?
En sak, som mångenstädes väfves.
Ett vanligt loford om en välgjord sak.
Hvad sorg och fara ofta sprider.
Ett träd, som trives bäst vid vattnets
rand.

Hvad en massör så ofta gnider.
En stad, som finnes uti Svea land.
På hvem skall stålskodd du ej lita?
Hvad uti öknen bränner mycket het.
Så något, hvarpå du kan rita.
En sak, på hvilken du ej blifver fet.
Hvad skall bror Karl med syster göra,
när han af pappas apselinen fått?
Hvad kan så mångt verk förstöra?
Hvad för hyenan smakar mycket godt.
Hvad krukomakar'n måste hafva.
Hvart jungfrun, smyckad, går i tyll
och skor.

Fem flicknamn kan du sammanstafva.
I fordom tid en afgud stor.
En term, som brukas i musiken,
men återfinns ock i geometri'n;
och så som straff det gör god verkan,
fastän det svider uti mångens skinn.
Hvad djur och människor väl behöfva.
Namn på en kung, som fans i fordnas
da'r.

Trakt, hvarest hjorden helst ses ströfva.
Hvad mången ungmös högsta nöje var.
Hvad friskar upp båd' kropp och sinne?
Hvad förr båd långsamt och besvärligt
gick.

Hvad, som med tålmod vi vinne,
på det, som trasslats och ej är i skick.
Hvad kusken göra plär med hästen.
Hvad många finnes uti kungens slott.
Hvad barnen göra, och för resten
rätt mången, som ett häftigt lynne
fått.

En syssla, som man återfinner
såväl på ångbåt som lokomotiv.
Ett namn, kanske på den som vinner
ditt hjärta och som ber dig bli sitt vif.
Hvad blir i lifvet kort för mången?
Hvad kallas äfven tidig morgonstund?
Ett folkslag uti tid förgången
med kropp helt jättelik och frisk och
sund.

En fågel, som i vatten trives.
En ö, som finnes uti Danmarks land.
Ett längdmått, som nuter ej gifves.
En sak, ej rådlig taga uti hand.
Agnes S—g.

Bokstafsgåta.

Följande bokstäfver, hvilka samman-
ställda, bilda 8 ord, hvilkas begyn-
nelsebokstäfver bilda namnet på ett
välbekant, fosterländskt poem samt
slutbokstäfver nedifrån och uppåt, nam-
net på en känd skald.
5 a, 3 b, 3 d, 5 e, 2 g, 1 k, 2 l,
3 m, 2 n, 1 o, 7 r, 2 t, 4 u, 1 w, 1 å.
De äta orden beteckna: 1) Ett be-
kant slott. 2) Ett åkerbruksredskap.

3) Ett dryckeskärl. 4) Ett vinter-
plagg. 5) En gud i nordiska sagan.
6) En stad i Orienten. 7) Ett adverb.
8) Ett fruntimmersnamn. —y.

Gåta.

Den, som behöfver det, är rik; den,
som har det, är fattig; den, som ser
det, är blind, och frågar du den, som
vet det, så säger han dig det. Hvad
är det?

Triangelaritmogryf.

4	1	3	2	5
1	7	6	5	
3	6	4		
2	5			
5				

1. Ett kvinnonamn.
2. Ett mansnamn.
3. En fågel.
4. Ett adverb.
5. En konsonant.

Charad.

Mitt första är en liten plats
där själf jag bosatt är.
Mitt andra på ett skepp har satts
kanske med stort besvär.
Mitt tredje och mitt hela, märk,
är hufvudman för mångt verk.
Tinto.

Förvandlingsgåta.

1) Stepp och min en vulkanisk
produkt. 2) Gen och ämna: ett
adjektiv. 3) Le och foten: en stor
uppfinring. 4) Boa och arg: en stad
i Sverige. 5) Fia och Georg: en ve-
tenskap. 6) Lea och Nors: en stad i
Frankrike. 7) Rum och ena: ett ad-
verb. 8) Hvit och afse: ett haf. 9)
Der och fila: ett namn. 10) Elin och
varg: en sjukdom.
De tio ordens begynnelsebokstäfver
bilda namnet på ett land i Amerika.
Ulla.

Matematisk uppgift.

Fyra syskon ärfva en
åker af vidstående form
och skola dela den i fyra
fullkomligt lika stora de-
lar, hvilka äfven skola
vara af samma form som
den odelade åkern. Huru skall denna
delning utföras?
M.

Palindromer.

1.
Rättfram — af allt godt för gommen,
det allra bästa.
Bakfram — ort i Svea land, der kunga-
minnen gästa.
Ebon Hoi.
2.
Rättfram — namn på jernvägsstation.
Bakfram — namn på manlig person.
(Två lösningar.) S—r.

Lösningar.

Logogryfen: Sömmerskan; Emma, enka,
ensam, kassör, ören, mössa, sön ask, kran,
skare (snö), skam, nesa, rök, nekar, arme,
sömn, söner, mö, ren, mörk, kran.

Charaden: Roman.

IDUN
DYNA
UNGT
NATT

Ordvändningsgåtorna: 1) Agat — taga. 2)
Adils — slida.

Matematiska uppgifterna.

1.		2.	8 8 1
			8 1 9
			1 9 3
			1 8 9 3

Ifyllningsgåtan: KONRAD, TROMSÖ,
STRUTS, SILJAN, KUTTER, DAMASK.
Bokstafsgåtan: 1) Damaskus. 2) Amor.
3) Norrtelje. 4) Metod. 5) Anton. 6) Råita.
7) Kandahar. — Danmark — Randers.

C. W. SCHUMACHER.

Kongl. Hofleverantör.
Norrlandsplan, Nr. 17, Stockholm.

CAKES och Biscuits
finnas hos de flesta hrr Kryddkrämare
i Stockholm.

SPISBRÖD,
många sorter, oöfverträffade i välsmak
och näringsvärde.

Till landsorten mot efterkräf.